

The cover features a stylized illustration of a person in a dark blue suit and red tie. The person's face is obscured by a dense, chaotic scribble of black lines. A large red circle is superimposed over the person's head and shoulders. The background is a light beige color with faint, grey, handwritten-style text fragments such as 'NEV', 'NO', 'ANT', 'Ne', and 'HABBA'.

REVOLUCE

Jakub Trpiš
autor bestselleru Volba

VOLTE
Č.11

REVOLUCE

JAKUB TRPIŠ

Národ, který není schopen poučit se ze svých chyb,
je nucen je opakovat.

Jakákoliv podobnost postav
s žijícími osobnostmi je čistě náhodná.

Publishing © 2020 Jakub Trpiš

Copyright © 2020 Jakub Trpiš

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v jakékoli formě nebo jakýmikoli prostředky bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou krátkých ukázek použitých v recenzích.

Tento symbol označuje externí odkazy na jednotlivé skladby soundtracku, které se po kliknutí přehrají. Způsob přehrání však závisí na konkrétním zařízení, na kterém čtete e-knihu. Proto není garantováno korektní přehrání na všech zařízeních. Tyto skladby berte jako bonus, který funguje na většině zařízení, ale někdy fungovat nemusí. Zájemci si mohou všechny písně poslechnout i na [Spotify](#).

Prožijte souboj o duši českého národa

Příběh se odehrává v Česku v letech 2006–2026 a dokonale zachycuje podivnou dobu, v níž žijeme. Dobu polopravd, lží, manipulace i nenávisti, kde se každý snaží najít své místo. Většina se přizpůsobí, ale najdou se i takoví, kteří hřbet neohnou.

Nevyhnutelný konflikt vygraduje ve strhujícím finále, jež prožijete z pohledu čtyř postav, které se od sebe nemohou více lišit, přesto mají jednu věc společnou. Touhu po změně. Co nás jako národ definuje? Dokážeme se spojit, abychom to ochránili? A co všechno nás naše znovuzrození bude stát?

Román Revoluce vznikl 6 let. Napsal ho autor bestselleru Volba, který v roce 2018 vyšel celosvětově. Jen v Česku se ho v době vydání Revoluce prodalo přes 40 000 výtisků a doslova změnil život tisícům lidí.

Obsah

1. Malý velký národ	8
2. YourVictory, s. r. o.	22
3. Prosperita	35
4. Poslední meta	49
5. Tlustá čára	63
6. Hlad	77
7. Mediální obraz	91
8. Exil	110
9. Zainteresaná mládež	123
10. Smysl	139
11. Mému národu	167
12. Ministerstvo vnitra	176
13. Volby 2023	203
14. Nabídka, která se neodmítá	228
15. Do roka a do dne	250

16. Rozhovor	272
17. Překročili jsme svůj stín?	294
18. Blaničtí rytíři	321
19. Den poté	348
20. Rovnocenný partner	364
21. Mravenčí práce	389
22. Pochod	403
23. Nový začátek	446
24. Den D	473
25. Očistec	521

Malý velký národ

1. Malý velký národ

Psal se rok 1348. Evropané si užívali období relativní stability a míru. Méně válek, morových ran a dobrá úroda nahrávaly hospodářskému růstu. Není divu, že vznikala nová města, obchodní cesty i katedrály. Českým zemím se dostalo příležitosti, která navždy změnila jejich budoucnost. Karel IV., aktuálně nejmocnější člověk v Evropě, je totiž učinil centrem Svaté říše římské. Během pár desetiletí se z Prahy stala evropská metropole, jíž zůstala dodnes. Vybudoval nové čtvrti, kamenné mosty i první univerzitu ve střední Evropě. Pražskými ulicemi kráčeli největší obchodníci, duchovní i politici té doby. Přestože většina z nich byla ubytována na Starém Městě, často při své návštěvě nevynechali ani Koňský trh. Místní kováři a řemeslníci bohatli,

takže se náměstí rychle rozrůstalo. Objevily se zde první kamenné domy.

Jenže tehdejší blahobyt neměl dlouhého trvání a středověk brzy ukázal svoji pravou tvář. Doktora, pokud se mu tak v té době dalo říkat, si mohli dovolit jen bohatí měšťané a šlechta. Z desíti dětí přežily svůj první rok stěží tři a ty se často nedožily ani jednadvaceti. Na vině byl hladomor, nejružnější nemoci nebo kruté zimy.

Když člověka nezabila příroda, postarali se o něj zloději nebo vojáci. Dokud české země prosperovaly, napadali je agresivní sousedé kvůli jejich bohatství. Když je sužovala bída, docházelo ke vzpourám. Do udusané hlíny náměstí se vsakovala jedna krvavá louže za druhou. Žoldáci už odešli. Potom, co povstalce povraždili, je nezapomněli ani okrást. O staré boty a proděravělé pláště už se poprali místní lapkové. Jak si mohli tihle ubožáci myslet, že něco změní? Jak je napadlo, že mohou otevřeně vystoupit proti pánům? Jejich hole neměly proti obrněným rytířům s palcáty nejmenší šanci. Městská stráž se ani nemusela snažit. Jakmile své oběti obklíčili, většina z nich padla na kolena a prosila o život. Zbytečně. Rozbili jim hlavu, rozdrtili hrudník nebo je ukopali k smrti. Těla tady budou několik dní zahnívat jako výstraha ostatním, aby se o nic podobného už nepokoušeli. Bude to stačit. Na pár let nebo do dalšího hladomoru. Z poházených mrtvol se za tu dobu stanou jen povídačky v hospodě. Najde se další blázen, který zburcuje ostatní a přijde to znovu. Jména pánů se měnila, okolní domy se hroutily v plamenech, aby byly znovu vystavěny, ale konečný výsledek byl vždy stejný. Studená zem smáčená horkou krví, spousta křiku, řinčení kovu a tupé rány. Obyčejným lidem té doby nebylo souzeno mluvit do politiky a už vůbec ne do fungování církve. Revoluce měla na starosti šlechta, ne hladoví rolníci. Ovšem to se mělo brzy změnit.

Kdo by řekl, že upálení bezvýznamného kněze způsobí Svatému stolci takové problémy. Chtěli tenhle problém rychle smést ze stolu, jenže tak stvořili svého největšího nepřítele. Byli příliš zaneprázdnění dohadováním o tom, který papež je ten pravý, takže jim vůbec nedošlo, že z Jana Husa udělali mučedníka. Polobohové v rouchách sice bibli znali téměř nazpaměť, ale doopravdy jí nerozuměli. Neviděli tu neskutečnou podobu mezi ním a Ježíšem Kristem. Říkali pravdu tak jednoduše, že ji pochopili i obyčejní sedláci. Oba kritizovali pokrytectví duchovních i úpadek tehdejší morálky. Oba za to byli veřejně zostuzeni a popraveni. Co nedokázal Jan Hus za života, dokončil jeho odkaz. Kdo chtěl tehdy změnit zavedené pořádky, musel jít přes mrtvolu. A proč zástupce Říše nevyhodit rovnou z okna? Tohle rozhodně nebyl poslední neotřelý nápad, s nímž husité přišli.

Najednou to nebyl císař ani papež, kdo musel mít vždy poslední slovo. Přestali jsme být oběťmi dějin a stali jsme se jejich tvůrci. Mnozí následovníci Jana Husa doopravdy nepochopili a jen jeho poselství využili pro ospravedlnění vražd a rabování, ale takový už byl středověk. Tehdy žil Koňský trh zejména přípravami neustálých válek, veřejně se zde kázalo v češtině a sedláci sedávali v hospodách s pány. Poprvé od dob Karla IV. jsme na sebe upoutali pozornost, ba co víc, celá Říše se nás bála. Její konzervativní vojevůdci nedokázali najít účinnou strategii na moderní způsob boje, který byl husitům vlastní. Ti na druhou stranu podcenili poctivou zákulisní politiku, v níž měla tehdejší církev staleté zkušenosti. Když nedokázala protestantské hnutí v srdci Evropy zničit zvenčí, rozložila jej zevnitř.

Přestože byli vzbouřenci nakonec poraženi, zůstala jim určitá privilegia. Českým králem se stal zástupce nižší šlechty, namísto toho, aby naše koruna připadla významnému panovníckému rodu, jak bylo zvykem. Jiřík z Kunštátu a Poděbrad byl silným vůdcem a znamenitým diplomatem, takže se mu podařilo legitimizovat pozici, již jsme získali během husitských válek.

Nikdo z jeho potomků nebyl uznán za právoplatného dědice, takže jsme se museli po jeho smrti znovu podřít cizí krvi.

Poslední možností, kdy jsme si mohli udržet významné postavení vydobyté husity, byla bitva na Bílé hoře, jenže tehdejší páni si její význam uvědomili až posléze. Pár let pod Habsburky se nakonec protáhlo ve tři staletí. Za tu dobu jsme zapomněli, čeho všeho jsme dosáhli, a místo hlavního jídla jsme se spokojili s drobkou. Všechno, čím jsme kdy byli, se začalo v habsburské monarchii ředit jako kapka krve ve vodě.

Nebýt pár naivních vlastenců, kteří vzkřísili zapomenuté ideály, český národ by už dávno neexistoval. Nejenom, že připomněli jeho minulost, ale umožnili i jeho budoucnost. Vytvořili češtinu, jak ji známe dnes, a položili základy moderní občanské společnosti. Už tolik nezáleželo na původu, ale na společných hodnotách, které si jako národ určíme. Většina z těch, kteří stáli u zrodu národního obrození, už naplnění svých snů nedožila. Tehdy se místnímu trhu začalo říkat Svatováclavské náměstí. Vykríkaly se tady titulky českých novin, hrálo české divadlo a konaly první demonstrace za nezávislost. Začala se psát novodobá historie náměstí, stejně jako českých zemí. Obrození trvalo celá desetiletí, kromě známých národních buditelů se ho účastnily i tisíce neznámých lidí. Co se nepodařilo zakladatelům hnutí, dokonali jejich následovníci. Započala éra, která se zapsala zlatým písmem do historie českého národa, během níž jsme si vydobyli nezpochybnitelné místo v srdci Evropy. Mohli jsme věřit, v co jsme chtěli, mohli jsme mluvit svým jazykem a získávali jsme stále větší autonomii. Ruku v ruce s tím docházelo k růstu naší životní úrovně. Stejně jako byla na náměstí konečně položena dlažba, získala i naše společnost pevné základy, které měly překonat i ty největší bouře.

Na nich jsme v roce 1918 založili společný stát. Politici by se spokojili i s federací řízenou z Vídně, ovšem my jsme chtěli mít vlastní republiku. Celá staletí jsme byli jen něčimi vazaly

a přizpůsobovali se jejich rozmarům. Bylo to právě zde, kde bylo vyhlášeno samostatné Československo. Masovou demonstrací pod sochou svatého Václava započalo jedno z nejslavnějších období v našich dějinách. Nejenom, že jsme vyváželi do celého světa kvalitní výrobky, ale i myšlenky. Drali jsme se v ekonomických ukazatelích do popředí a zároveň se stali ostrovem demokracie a pokroku ve střední Evropě. Přestože jsme museli čelit mnoha problémům a dopustili se spousty chyb, nově vzniklá republika si nemohla přát lepší start do života. Na to, že jsme byli malý, a především mladý stát, měli jsme na mezinárodním poli překvapivě velké slovo. Nebo jsme si to alespoň mysleli.

Až do poslední chvíle jsme nevěřili tomu, že nás naši nejbližší spojenci předhodí jako kus masa nenažraným psům, jenom aby si sami zachránili kůži. Zůstali jsme sami. Zhrzení a opuštění. Stejně jako se všechno, čím jsme byli, kdysi rozpustilo v habsburské říši, pouštěla nám žilou i Třetí říše. Bez většího odporu jsme přijali roli, již se nám po staletí snažili přisoudit: **Jsme moc malí na to, abychom si vládli sami.** Na místě, kde jsme před dvaceti lety hrdě vyhlásili demokracii, se pálily knihy národních obrozenců a tisíce dětí nadšeně vykřikovaly hesla Třetí říše. Kdyby tak svatý Václav, který tomu všemu musel přihlížet, mohl mluvit, co by nám asi řekl? Kdyby nebyli T. G. Masaryk i Karel Čapek tou dobou mrtví, nestačili by se divit, co se z nás za těch pár let stalo. Bezpáteční loutky, které neříkaly, co si doopravdy myslí, a jen si naříkaly v hospodě. Rozpolcení ubožáci, kteří donášeli na své sousedy a přátele místo toho, aby jim pomáhali. Ti, kteří reprezentovali to nejhorší z nás, byli označeni za nepřítel státu. Byli pronásledováni a popraveni. Díky tomu jsme získali pokřivený náhled na to, kdo je vlastně hrdinou, a dodnes v tom nemáme jasno. Naštěstí se našli i takoví, kteří se nepříteli postavili. Ironií osudu bylo, že stejně jako v první světové válce bojovali po boku oficiálního nepřítele proti „vlastní říši“. Dokázali jsme vzdorovat zlu, ale vždy jen

v malých skupinách, nikoliv jako národ. Naštěstí nám zůstala bystrá hlava i naše zlaté ruce. Zatím.

Stejně jako jsme nekladli odpor v roce 1938, nedokázali jsme říct jasné ne ani o deset let později. Těžko říct, co bychom vlastně zmohli, když nás naši spojenci opět zradili. Přestože jsme vedli efektivní odboj proti Třetí říši, oni nás znovu hodili přes palubu, aby byl v Evropě klid. Druhá světová válka změnila kromě jiného i způsob uvažování mocností. Sovětský svaz nás ovládl, aniž by musel padnout jediný výstřel. Na první pohled to dokonce vypadalo, že jsme si vládu komunistů dobrovolně zvolili. Až o mnoho let později vyšlo najevo, že volby v roce 1948 byly všechno, jenom ne demokratické. Tehdy jsme si poprvé vyzkoušeli, jak to u nás bude fungovat následujících čtyřicet let a že volby tady nejsou od toho, abychom projevovali svůj názor. Převlékli jsme kabáty, vyměnili vlajky a vzhlíželi k lepším zítřkům s matkou Rusí u kormidla. Pro člověka, kterého nezajímala politika, ani desetitisíce mrtvých, mučených a vězněných spoluobčanů, to byla vlastně fajn doba, stejně jako za Protektorátu. Stavěly se domy, budovaly se továrny a rodily děti. Kdo držel hubu a krok, toho StB nechala na pokoji. Přestože se jednalo o počátek jednoho z nejtemnějších období našich dějin, podobně jako po bitvě na Bílé hoře to tak nejdřív vůbec nevypadalo. Václavské náměstí tehdy burácelo při projevu svého vůdce, který se právě vrátil z Hradu: **Ať žije soudruh Gottwald! Ať žije soudruh Gottwald!*** V tu chvíli měl svatý Václav nejspíš sto chutí to u nás nadobro zabalit a prostě odcválat na Západ, dokud byla ještě příležitost, ovšem bohužel pro něj byl pevně přikován ke svému podstavci. Škoda, že soudruzí měli tak naspěch, protože se báli, že prohlédneme jejich lži. Kdyby počkali ještě půl roku, mohli jsme mít po vzoru našich bratrů Rudý říjen a zároveň by

* Hlas lidu – v knize je vyznačen tučně.

to skvěle vyšlo k třicátému výročí vzniku Československa. Jaký lepší dárek si mohla mladá těžce zkoušená republika přát?!

Komunisté nenechali nic náhodě a rychle si svou moc upevnili. Po vzoru hesla **když se kácí les, létají třísky** zemřely stovky lidí, kteří s bolševiky neměli problém, ovšem bohužel pro ně měli bolševici problém s nimi. Pokud v něčem komunisté vynikali, bylo to v preventivním odstranění jakéhokoliv budoucího odporu. Pravidelně promazávali svou propagandistickou mašinerii, přepisovali dějiny, pracovali s mládeží, a přenastavovali tak mozky Čechů a Slováků na Komunismus FM. Nedobrovolný sňatek se Sovětským svazem nám dal pocit jistoty. Sice jsme byli jednou z mnoha jeho chotí, ale zase jsme někam patřili. Společně s Poláky, Maďary a dalšími jsme byli členy jedné velké a šťastné rodiny. **Když bude nejhůř, naši bratři přijdou a zachrání nás.** Po zradě západních spojenců a nejstrašlivější válce v lidských dějinách byl tenhle přístup pochopitelný. Jenže válečná generace zestárla a jejich děti chtěly víc než jen mír a suchý chleba. Dokonce ani obyčejnému Čechovi nebylo jedno, v jakém státě žije. Zdálo se, že v nás přece jenom něco z toho, za co nás kdysi ostatní národy obdivovaly, zůstalo. I přední komunističtí pohlaváři volali po uvolnění poměrů. Bláhově si totiž mysleli, že součástí komunistické ideologie je i zdravý rozum. Říše se nás opět polekala a místo čtyř křížových výprav na nás seslala vojska pěti socialistických zemí. Střílelo se i tady, pod sochou koně. Naši bratři nás doopravdy přišli zachránit, jenomže ve chvíli, kdy jsme jejich pomoc ani nepotřebovali, ani nechtěli.

Češi si uvědomili, v jaké iluzi posledních dvacet let žili, a vydali se do ulic, jenže zbytečně. Místo pražského jara nás čekala krutá zima, která spálila poslední zbytky naděje, víry a vlastenectví. Vyloženě mravní lidé skončili buď ve vězení, utekli ze země, nebo se upálili. Ze všech ostatních tehdejší režim udělal spolupachatele. Začal totální rozpad a degenerace našeho národa. S tisíci cizími vojáky za zády neměli komunističtí

pohlaváři na výběr a hráli přesně podle not ze Sovětského svazu. Nastavili přísnou cenzuru, krvavě potlačovali všechny demonstrace, načež z půl miliónu kozlů udělali zahradníky a odborníky ze státní správy poslali vykonávat podřadné dělnické profese. Zatímco západní průmysl ve velkém investoval do modernizace, my jsme plnili normy na sto padesát procent na strojích z první republiky. Místo zlatých českých rukou se začalo říkat zlaté české ručičky, což dokonale vykreslovalo, jak komunismus zmrzačil i tuhle po staletí nabývanou dovednost. Z precizního hodináře se stal typický Čech, který si to prostě udělá na koleň a tváří se jako mistr světa. Občanská společnost, již jsme poctivě budovali od počátku 19. století, byla zničena. Komunisti ji vyrvali i s kořeny. Pravda, mravnost a odvaha se staly pro běžného člověka naprosto abstraktními pojmy. Hrdina už nebyl vzorem pro ostatní, ale blbcem, který budí v lepším případě úsměvy. V tom horším skončil coby třídní nepřítel za mřížemi a odnesly to i jeho děti. Jediné, co nám zůstalo, byl náš smysl pro humor a ona úžasná věta: **Však to nějak dopadne.** To je celé. Tohle všechno zbylo z kdysi hrdého a slavného národa českého.

Všude okolo se už komunistický režim hroutil, ale u nás nebylo po nějakém masovějším odporu ani vidu, ani slechu. Normalizace splnila svůj účel. I když nám Sovětský svaz konečně otevřel naši klec, pořád jsme se báli vyjít ven, že nás za to matka Rus potrestá. Nakonec jsme se dočkali a „nějak“ to dopadlo. Do konce jsme vyšli i do ulic. Umělci nám v čele s Václavem Havlem, který se taky zrovna vrátil z hradu, vlili do krve i kapku naděje. Na Václavské náměstí byl v tu chvíli překrásný pohled. Sledovat probuzení českého národa po dvaceti letech v kómatu člověku bralo dech. Škoda, že nám to nevydrželo déle. Místo toho, abychom hledali, co nás spojuje, začali jsme hledat rozdíly, a tak došlo k rozdělení Československa.

Jako vyléčený alkoholik jsme ještě pár let po sametové revoluci upřímně věřili v lepší zítřky, než jsme rezignovali úplně.

Obě diktatury, jež nás v posledních padesáti letech znásilňovaly, odvedly dobrou práci. Systematicky ničily naši pospolitost, až nezbyly žádné ideály, o které bychom se jako národ mohli opřít. Neměli jsme zformovanou občanskou společnost, čehož mistrně využili nejružnější zlodějčkové. Po Čapkovi, který dal světu slovo robot, přispělo i polistopadové Česko rozvoji jazykové kultury výrazem tunnelling. Volali jsme po změně, demonstrovali, ale nebyl nikdo, kdo by nás vyslechl. Přestože Václav Havel udělal vše, co bylo v jeho silách, nedokázal to změnit. Nejhorší bylo, že už jsme se nemohli vymlouvat na komunisty. Zjistili jsme, že nic neumíme a že nemáme světu co nabídnout. Ani nápady, ani výrobky. Co mělo cenu, už se dávno rozkradlo. Přišli jsme i o to poslední, co jsme měli – náš smysl pro humor. Jak jinak si vysvětlit éru zábavných pořadů, která zaplavila komerční televize v 90. letech?

21. 9. 2006

Václavské náměstí zažívalo další rušné dopoledne. Mraky cizinců, Pražané spěchající za svými povinnostmi i zamilované páry žijící ve svých vlastních světech. Jelikož se nejvýznamnější události v českých dějinách odehrály tady, nezapomněly sem zavítat ani školní výlety. Přestože se dnešní datum nenachází v učebnicích, událo se tady něco, co bude mít zásadní vliv na milióny lidských životů. Stranou hloučku urvaných studentů stál mladík, který k nim na první pohled nepatřil. Mohlo by se zdát, že se stal odpadlíkem kvůli šustákové soupravě od Vietnamců a obličeji posetému bedary, nicméně to byla jeho povaha, díky níž se dostal na okraj kolektivu. Dokonce klesl tak hluboko, že se s ním nebavili ani ostatní outsideri.

Robert byl tichý student. Nikdo neměl ponětí, co se mu odehrává v hlavě. I když znal odpovědi na otázky učitelů, většinou na ně nereagoval. Při ústním zkoušení z něj nedostali jediné slovo, protože kdykoliv měl mluvit před ostatními, trpěl nesmírnou trémou. Přestože ho považovali za hlupáka, byl nejchytřejším ve třídě. Díval se totiž na detaily a souvislosti, jež ostatním unikaly. Znal své učitele i spolužáky lépe než jejich rodina.

Jako kdyby jim to tady patřilo. Pozoroval cizince procházející náměstím. Kdysi jsme vládli celé střední Evropě. Nastolili jsme spravedlnost o sto let dříve než většina států. Za první republiky jsme patřili mezi dvacet nejvyspělejších zemí světa. A co zbylo teď? Rozkradená republika v čele s kašpary, kteří vládnou, jak mafie píská. Zvláštní... podívoval se Robert nad svými myšlenkami. Normálně takhle neuvažoval, politika ani vlastenectví ho nikdy nezajímaly. Jenže návštěva hlavního města to změnila. *V historii se vždy najdou ti, kteří vidí dál. Zatímco se změnila doba, systém zůstal stejný a stal se našimi okovy. Každá změna přichází*

*žalostně pomalu a společnost se jí zuby nehty brání. Průkopníci to měli vždycky nejhorší, proto tak trpím. Probodl pohledem své vrs-
tevníky. Jak já je nenávidím! Včera se pokusil vyspat s jednou
spolužačkou, která roztáhla nohy úplně všem, ale jemu nedala.
Robert si byl jistý tím, že tohle bude nejhorší rok jeho života. Její
odmítnutí mi budou předhazovat každý den.*

Měl sto chutí sehnat si kalašnikov a pár granátů, aby vy-
řešil své problémy jednou provždy. Ne, že by se mu štítilo násilí,
ale nebyl ten typ, který vběhne do školy a všechny tam postřílí.
To umí každý. Já se zapíšu do historie jinak. Později se k této my-
šlence často vracel a stal se jí doslova posedlý. Definovala ho,
dávala mu smysl a hnala ho kupředu. *Konečně mě budou brát
vážně!* Ponořil se do melodie tisíce smyčců kmitajících z jednoho
tónu na druhý. Ve stejné neklidném rytmu je doplňovaly bubny,
ze kterých běhal mráz po zádech. Síla ve své nejryzejší formě.
Posvátná a dokonalá. *Vedle toho je ta kozatá píča jen mrtvý kus
masa na pultě řeznictví.* Poprvé mohl to napětí, které mu od mala
tepalo v hlavě, uchopit a dát mu směr. *Nikam nezapadám. Do
tohoto zkurveného světa ani nikdy nebudu. Nechci být do konce
života stejný otrok jako oni. Raději se zabiju, ledaže...* jeho tvář na-
byla ostřejších rysů. V jeho očích se zablýsklo odhodlání, pro
které ho jednou budou milovat a poslouchat na slovo. *Když se
nemůžu změnit já, musí se přizpůsobit oni. Všichni do jednoho.*

8. 11. 2006

Budoucnost českého národa?

Publikováno na eZpravy.cz

Ve světle postupující globalizace je potřeba položit si zásadní otázky. Jaké s sebou nese zápory? Nevzdali jsme se vstupem do Evropské unie své těžce nabyté svobody? Nezapomeneme v honbě za životní úrovní na to, kým jsme? Není to začátek našeho konce? Vždyť pro termín globalizace neexistuje ani v českém jazyce patřičné slovo. Prorůstání jednotlivých států boří hranice, jež se kdysi zdály nedotknutelné. Kam až to povede? Ano, českému hospodářství se daří. Po poklesu na začátku tisíciletí konečně zažíváme růst. Na blahobytu není nic špatného, kdybychom za něj ovšem nevyměnili svou svrchovanost. Nevyvážíme kvalitní výrobky jako za první republiky. Nejsme vědci, podnikatelé, inženýři ani zemědělci. Přestali jsme být dělníky Východu, abychom se stali dělníky Západu. Masaryk s Beněšem by nikdy nesvolili, abychom se včlenili do Evropské unie, protože sami nejlépe věděli, jak těžké je prosadit svou v rámci společenství států. Nepoučení z vlastní historie věříme tomu, že se Západní Evropa upřímně zajímá nejen o naše peněženky, ale i náš jazyk, naši kulturu a naši budoucnost. Evropská unie není tak nablýskaná, jak si myslíme. Ač se zdá, že díky ní jsme ve větším bezpečí, není tomu tak. Až přijdou první problémy a páni v Bruselu se budou muset rozhodnout, koho prvního hodit přes palubu, nebudou se ptát na náš názor, ba dokonce brát na nás ohledy.

Tonda

Podle tý staročestiny soudím, že je to nějaký soudruh, který se probral ze zimního spánku.

Markéta

Předpotopní názory člověka, který zaspal dobu. Masaryk by byl první, kdo by pro vstup do EU hlasoval. Žijeme ve 21. století. Vstupujeme do moderní Evropy, která se vymanila z přesně takového způsobu myšlení, jaký má autor článku a který mimo jiné způsobil obě světové války. Jsem občanka Evropské unie a jsem na to hrdá. Jsem zvědavá, co bude pan redaktor psát za deset let. Tou dobou budeme mít díky členství v EU životní úroveň Rakouska, budeme si moct cestovat, kam se nám zachce, a nebudeme mít žádnou korupci. Evropská pravidla jsou přísná a platí pro všechny stejně. Konečně bude těm našim dobrákům koukat někdo přes rameno, takže nás nebudou okrádat.

Jenda564

Souhlasím s Markétou. Autora znám. Píše pro Český noviny, který už dneska skoro nikdo nečte, tak si vylívá své srdíčko internetu. Až čas ukáže, že se vlastně nemáme čeho bát a členství v EU je to nejlepší, co nás mohlo potkat.

Anonym

Vy jste se úplně pomátli, co? Díky vám a vám podobnejm, co hlasovali pro vstup do EU, skončíme jednou ve strašlivý řiti. Němci nás konečně ovládnou, jak to celou dobu plánovali. EU je jen přelečená Třetí říše, copak to nevidíte?!

YourVictory, s. r. o.

K překvapení učitelů Robert odmaturoval a dostal se na univerzitu. Jeho otec trval na tom, aby studoval informatiku.

„Je to perspektivní obor,“ zdůrazňoval.

Samozřejmě, že na to, co je perspektivní podle něj, se Roberta nikdo neptal. Přestože tomu zprvu nechtěl věřit, zapadl do kolektivu. Zvykl si být vyvrhelem. Měl rád ty temné myšlenky, které prorůstaly do všeho, čeho se jenom dotknul. Nechtěl skončit jako usměvavý manažer, jak si ho vysnili jeho těžce pracující rodiče.

Jakmile se dostavily první úspěchy na vysoké, na všechno tohle zapomněl. Aniž by se nějak snažil, zvládal zkoušky na první pokus. Ve třetáku se zaměřil hlavně na projekty. Většinou je vypracoval jako první a dal je spolužákům, kteří změnili původní verzi k nepoznání. Robertovi vrtalo hlavou, proč ostatní

investují tolik námahy do tvorby kopie a nepřijdou s něčím vlastním.

„Kdybyste věnovali stejnou energii do svých projektů, dosáhli byste mnohem lepšího výsledku,“ snažil se jim ze začátku vysvětlit, ale nedali si říct.

Nepomohly mu v tom ani nově nabyté dovednosti, které získal v kurzech rétoriky. Už se nebál mluvit před ostatními, ale pořád to neuměl ani z poloviny tak dobře, jak by si představoval.

U holek sbíral jeden zářez za druhým, takže se u něj dalo konečně mluvit o sexuálním životě. Po akné nezbyla na jeho tváři ani stopa. Místo toho jí teď dominovaly široké lícní kosti. Zpracoval také na statné postavě, kterou zdědil po dědovi. Vzhled ovšem nebyl jeho nejsilnější zbraní. Stačilo jen říkat, co ženy chtějí slyšet, přičemž mu to mezi řádky vždy samy pověděly. Překvapilo ho, jak rychle potom roztáhly nohy. Většina jeho vztahů, pokud se vůbec o vztazích dalo mluvit, skončila tak, že se na něj jeho přítelkyně upnula a on ji pak odkopnul. Neměl čas ani chuť rozvíjet něco hlubšího. Stejně jako jeho matka neprojevoval ani Robert vůči druhým žádné emoce a nedokázal se jim otevřít.

„Proč spolu nemůžeme být dál?“ nechápala ani tahle. Jakmile zjistila, že pláč na něj nezabírá, začala na něj řvát.

„Vy ženské jste všechny stejné,“ ulevil si Robert. Měl sto chutí jí jednu vrazit, ale nakonec se ovládl.

Léta na vysoké byla ta nejšťastnější, jaká kdy zažil. Dařilo se mu ve škole i v osobním životě a konečně měl pocit, že někam patří. Všechno se pokazilo až v posledním semestru, kdy si jeden z bystřejších učitelů všiml, že jsou si seminárky podezřele podobné. Předpokládal, že se v jejich vypracování střídali. Na katedře z toho vznikla docela slušná kauza, v níž se později angažoval i děkan. Jakmile se to mezi studenty rozneslo, zpanikařili. Netáhli za jeden provaz, jak jim radil Robert, a začali se předhánět, kdo z nich vymyslí větší blábol. *Kdyby všichni tvrdili,*

že právě oni práci poctivě vypracovali, nic by na nás neměli, honilo se mu hlavou během schůzky s děkanem, kterého se jako jediný nebál. Kvůli tomu, že nic nevyzradil, ho málem nepřipustil ke státnicím.

Přestože to nakonec dobře dopadlo, Robert nesdílel nadšení svých spolužáků. Ve skutečnosti zuřil jako nikdy předtím. *Jak mě mohli takhle zradit? Dostudovali jenom díky mně a takhle se mi odvděčili!* Nakládal si na bench-pressu stále větší váhu. *Kurvy jedny*, utřel si obličej do tílka. Bylo promočené do poslední nitky. Jakmile dokončil jednu sérii, hned začal další. *Už nikdy nebudu nikomu věřit*, snažil se dýchat pravidelně. *Už nikdy se nebudu na nikoho spoléhat*, přidal si ještě.

„Vypadni!“ okřikl chlapa, který ho přispěchal jistit. Minutu nato toho litoval. Krom toho, že si málem rozdrtil hrudník, skončil druhý den v nemocnici s natrženým svalem a celkovým vyčerpáním organismu.

Dva dny, které si tam poležel, věnoval přemýšlení nad svým životem. Utvrdil se ve třech věcech: *Závěr jedna – nesmím lidi podceňovat. Vždycky se najde někdo, kdo si dá jedna a jedna dohromady. Byl vlastně zázrak, že se na podvod nepřišlo už dřív. Pro příště s tím musím počítat. Musím se na to připravit.* Nesnášel, když ho něco překvapilo. *Závěr dvě – už nikdy nebudu nikomu věřit. Když je člověk zahnáný do kouta, neštítí se udělat cokoli, aby si zachránil prdel. Jsme pořád zvířata.* Uvědomil si, že za vším, co lidé dělají, je schovaný pud sebezáchovy. *Toho se dá skvěle využít.* Dávalo mu to najednou o dost větší smysl. *Stačí vytvořit iluzi toho, že jim jde o krk. Pak mě budou poslouchat jako psi na vodítku*, zavrtěl se radostí. „Kurva!“ připomněl si, že sebemenší pohyb mu způsobuje nesmírnou bolest. *Závěr tři – už nikdy nebudu zvedat bez jištění sto dvacet kilo.*

31. 3. 2010

Robert si našel práci hned potom, co v roce 2009 dokončil vysokou školu. Vstup do pracovního života se mu vydařil. Díky, propojenému pracovnímu trhu i své dravosti měl otevřené dveře do mnoha nadnárodních firem. Vystřídal nejrozličnější pozice od programátora přes vedoucího reklamačního oddělení až po ředitele české pobočky. Jeho spolupracovníci ho považovali za milého, zodpovědného a cílevědomého kolegu. Neměli ani tušení, kolik toho o nich ví. Nejen to. Dokonale znal strukturu firmy i její slabá místa. Kdyby chtěl, mohl jí bez problému pustit žilou na svůj zahraniční účet a ještě to hodit na nic netušícího ředitele. Jenže o peníze tady nešlo. *Díky těm informacím, které na mě mám, je můžu kdykoliv zničit*, opájel se mocí nad jejich životy. Bylo mu jasné, že kdyby někde zůstal příliš dlouho, jeho růst by se zastavil. Střídal proto zaměstnání, jak nejčastěji to šlo. Po večerech četl odborné knihy, chodil do posilovny nebo stahoval sadistické porno. *Díky bohu, že existuje vysokorychlostní internet!*

Nakonec se nespokojil ani s pozicemi, za které by mu většina bývalých spolužáků utrhala ruce. Aby mohl pokračovat ve strmém osobním růstu, zbývala jen jediná možnost.

K jednatřicátému březnu 2010 rezignoval na post ředitele prestižní softwarové společnosti a zamířil rovnou ke krajskému soudu, kde si zaregistroval vlastní firmu s ručením omezeným. Věděl, že než si bude moct troufnout na ty největší ryby, musí si nejdříve vybudovat dobrou pověst. Naštěstí předběhl dobu. Ve chvíli, kdy většina českých firem teprve objevovala e-commerce, řídil už Robert tým profesionálů, který splnil, co jim na očích viděl.

Díky nadčasovému produktu, rostoucí poptávce a pomalé konkurenci firma co tři měsíce zdvojnásobila obrát. Zmiňovali

se o něm v televizi i novinách, což Roberta motivovalo, aby se snažil ještě víc. Byl v práci od rána do večera, spal maximálně pět hodin denně a prakticky neměl soukromý život. *Kdyby to mělo být jednoduché, dělal by to každý*, zatínal zuby při pohledu na jejich finanční bilanci. Dařilo se jim získávat stále movitější klienty a učit se na nich ty nejnovější trendy. Firma ovšem negenerovala žádné zisky. Spíš naopak. Po roce už byl ve ztrátě přes milion korun. I když byli zákazníci nároční a často požadovali věci nad rámec smlouvy, vždy jim vyhověl. Uvědomoval si totiž, jak moc v tomhle byznysu znamenají reference. Také odmítal jednu nabídku na odkoupení za druhou. *Chtějí nás získat. To znamená, že v nás vidí zisk!* Nehodlal se o svůj největší úspěch s nikým dělit.

2. 9. 2011

Robert zvedl hlavu od monitoru, aby sledoval dění na náměstí. Díky prosklené stěně měl horní část Václaváku jako na dlani. Hrobové ticho sem tam přerušilo zavržení koženého křesla. *Už jsem na to málem zapomněl. Kdysi stála pod koněm troska, dnes lidi hledající své štěstí v davu sleduje vítěz. Neměl jsem tehdy žádné přátele, holky se mi obloukem vyhýbaly a rodiče se za mě styděli. A dnes? Nejkrásnější ženské se předhánějí v tom, která mě klofne, popíjím tady jednu z nejdražších káv na světě a jsem majitelem firmy se stamiliónovým obratem. To všechno jsem zvládl za pět let. Někteří za tu dobu nestihnou ani dostudovat vysokou. Nesmím ale usnout na vavřínech, vrátil se zpět k rozdělané práci. Pročítal si právě rozhovor, který měl příští týden vyjít, aby ho zkontroloval.*

Na vrcholu

Uveřejněno v Ekonomických listech dne 9. 9. 2011

Robert Karvan patří ve svých 26 letech mezi nejvýraznější tuzemské podnikatele. Jeho firma YourVictory, s. r. o., tvořící webové stránky na klíč patří podle časopisu Forbes mezi deset nejperspektivnějších společností v Česku. Co stojí za jeho úspěchem? A jak se dá během dvou let vybudovat firma v hodnotě sta miliónů korun?

Studoval jste v oboru. Myslíte si, že vysoká škola dokáže člověka připravit na život, nebo mu poskytne jen teoretické znalosti a na to ostatní si musí přijít sám?

Záleží na oboru. Budoucí programátoři se neučí měkkým dovednostem. Neví, jak komunikovat s kolegy, jednat se zákazníky, jak si vytýčovat cíle nebo plánovat své zdroje. To všechno je nezbytné pro jejich uplatnění na pracovním trhu. České technické univerzity jsou v tomhle hodně pozadu.

Tento názor slýcháváme poměrně často, nicméně mají na to potřebné know how?

Dá se to změnit, ale proč by se tím zkosnatělé vedení škol zabývalo? Dostávají totiž zapláceno za počet studentů, ne za kvalitu svých absolventů. V zahraničí je například běžné, že úspěšní lidé z praxe přednáší na univerzitách. Ovlivňují také tvorbu studijních programů. Školy s nimi diskutují nejnovější trendy v oblasti IT i o tom, co je důležité pro úspěch jejich absolventů. Mě zatím nikdo neoslovil. Když jsem se nabídl sám, odpověděli mi, že tento koncept možná začlení do žádosti o další akreditaci. Za tři roky.

Jak jste se k těm potřebným dovednostem dostal vy?

Hlavně samostudiem. Hodně jsem četl. Na trhu existuje spousta skvělých knih, ale není to jen o tom. Důležité je sbírat zkušenosti přímo v terénu. Nebát se toho. Když jsem zakládal firmu, riskoval jsem, že přijdu o všechny peníze. Moje první schůzky dopadly hrozně. Nevěděl jsem, jak s jednateli firem mluvit. Pak přišly první projekty a já zjistil, že vůbec netuším, jak si je naplánovat. Stejně to bylo s lidskými zdroji, což je podle mě ta nejtěžší věc v řízení firmy.

Musel jste se potýkat s mnoha nezdary, ale nakonec jste uspěl. Co jste udělal jinak než ostatní?

Měl jsem odvalu. Šel jsem do věcí, ze kterých jsem měl největší strach. Čím víc problémů jsem zvládl, tím jednodušší pro mě bylo pustit se do věcí, které jsem do té doby považoval za nemožné. Lidé pořád mluví o tom, že přestanou pracovat a pustí se do svých vysněných projektů. Jenže to nikdy neudělají. Abyste uspěli, musíte být tím jedním z desíti, který do toho jde po hlavě. Během té cesty se naučíte všechno, co k tomu potřebujete.

V čem je podle vás největší problém českých firem?

Za prvé v nedostatku představivosti. Soustřeďují se na současnou poptávku místo toho, aby pracovaly na tom, co lidé teprve budou chtít. Za druhé neumí využít potenciál svých lidí. Nepracují se zaměstnanci, nementorují je. Nezaměřují se na tvorbu efektivních týmů. Třetí problém vlastně způsobuje zbylé dva. Je jím nedostatečné vedení. Ředitelé firem se nechovají jako osobnosti, ale jako řadoví zaměstnanci. Chybí jim vize, chybí jim drive i potřebný lidský přístup.

Ve Spojených státech doznívá největší hospodářská krize od 30. let minulého století, která se naplno přenesla i do Evropy a Česka. Nebojíte se, že ovlivní i vaši firmu?

Dnešní svět je úplně jiný než ten před sedmdesáti lety. Možná nás čeká období úsporných opatření, kdy si budou firmy utahovat opasky, ale to není nic nového. My jsme malá flexibilní firma. Čím větší budou dopady krize, tím lepší to bude příležitost. Možná porosteme ještě více než předtím. Společně s námi půjdou kupředu i naši klienti, protože konkurence bude v útlumu. Jsme totiž ti, kteří se změn nebojí, ale vítají je.

Děkuji za váš čas, Roberte. Přeji vám mnoho úspěchů.

Udělal jsem to moc rád. Přeji vám mnoho spokojených čtenářů.

19. 12. 2012

V malém podkrovním pokoji seděla shrbená postava. „Je ráno, nebo večer? Co je vlastně za den?“ ptal se Robert sám sebe. Skrže stará okna se protahovala zima, všude se válelo špinavé oblečení a páchly tady zvratky. *Jak jsem se sem dostal?*

Byl teď úplně jiným člověkem než před rokem. Z úspěšného podnikatele se za tu dobu stala nula s miliónovými dluhy, kterou od ulice zachránila lítost rodiny. Psychiatr by mu už dávno diagnostikoval těžkou depresi a začal ho léčit, nicméně jeho rodiče se navzájem udržovali v naději, že ho to brzy přejde. Neměli ani ponětí, čím si musel projít. Propírání v médiích, soudy a výhrůžky bývalých klientů byl jen začátek. Aby firmu zachránil, udělal desítky špatných rozhodnutí, která mu ještě přitížila. Odnoslo to i jeho zdraví, ale ze všeho nejhorší byla ta potupa. *Kdybych tehdy věděl, jak dopadnu*, dostával další záchvat vzteku. Poslední dobou přicházely stále častěji. *Do piče! Zmrdi! Obrali mě úplně o všechno. Vzali mi i osobní věci. Na to neměli právo!* tepaly mu spánky, jako kdyby mu měly za chvíli prasknout. Nakonec se mu podařilo uklidit. Alespoň na chvíli.

Trpěl jako nikdy předtím. Nedokázal se ani podívat do zrcadla. Děsil se toho, co by tam uviděl. Už půl roku nechodil do posilovny, přejídal se a pil jako o život. Vždycky si se vším poradil, vždycky to nějak zachránil svými nápady, ale teď měl problém i se základními věcmi jako zajít si na nákup nebo k doktorovi. Sotva dokázal udržet souvislou myšlenku, natož řídit svůj život. Když jím nezmítaly silné emoce, byl úplně apatický. Nedokázal si odpustit, jak lehkomyslně si počíнал ve svém podnikání. Pořád si vyčítal, jak dlouho odmítal vidět pravdu. Ovšem ze všeho nejvíc nenáviděl. Záděry na prstech, plesnivou omítku i svoji matku. Vždy přišla, když to nejmní potřeboval. A když s ní

chtěl mluvit, nikdy tam nebyla. *Vždycky mě podceňovala, takže teď je v sedmém nebi. Nejraději bych ji zmlátil.* Nikdy to neřekla přímo. Stačil její pohled i způsob, jakým s ním mluvila. *Kurva jedna. Jak já ji nenávidím.* Snažil se uklidnit, ale marně. Jakmile na něco pomyslel, už to nenáviděl. *Ty smyčce...* Zněly mu v hlavě tak hlasitě.

Kdybych měl aspoň nějakou budoucnost! Jak můžu teď nastoupit do normální práce? Lepit se na obyčejné lidi v autobuse, dělat vedle nich... být jedním z nich, když jsem byl donedávna jejich bohem? Zvedal se mu žaludek, jen na to pomyslel. Nesnášel zápach upocených lidí v MHD. *A co přátelé? Jak bych mohl někomu znovu věřit, když se ze všech vyklubaly takové svině?* Strhával si záděry na prstech až do krve.

„Najdi si práci, začni platit dluhy a za pár let se z toho vysekáš,“ radil mu otec.

Když si Robert těch „pár let“ spočítal, vyšel mu z toho důchodový věk. *Než takhle strávit zbytek života, raději se zabiju.*

Co tady tak páchne? zvedal se mu žaludek. Po chvíli mu došlo, že je to jeho vlastní dech. *Hniju zaživa.* Sehnul se pro laavor. *Jak jsem se mohl tak změnit? Stal jsem se člověkem, jakými jsem vždy pohrdal. Snobem, co si čistí boty, vede povrchní debaty a nemluví s obyčejnými lidmi. Takový jsem přece nebyl! Nebo ano? Třeba si to snažím jen namluvit, protože už na takový život nemám peníze.*

Chvíli byl o něčem skálopevně přesvědčený a vzápětí to zpochybnil. Neoblomnost, za kterou ho ostatní vždy obdivovali, byla pryč. *Varovali mě, že rosteme moc rychle.* Cítil v ústech pančovaný rum ze včerejška. *Vždyť jsme měli domluvené kontrakty za padesát mega!* hádal se sám se sebou. *Domluvené, ale nepodepsané.* Konečně se vyzvracel. Strčil si prsty do krku a nutil se dávat znovu. Znovu a znovu. Měl pocit, že blíže vlastní střeva. Bolest byla to jediné, u čeho se cítil aspoň trochu dobře. Znělo

to strašně. Rodiče by se na něj přišli podívat, kdyby se ho tak nebáli.

Nikdo z nich si nezaslouží přepych, v jakém žije. Já jsem alespoň něco vybudoval, dal práci lidem.

Přesně tenhle způsob uvažování mě dostal tam, kde jsem teď. Hádám se sám se sebou nad kýblem vlastních zvratků. Aby člověk uspěl, nemusí v ničem vynikat. Společnost si necení těch, kteří něco umí. Ti jsou pod stolem. Plní přání svých pánů, aby dostali zbytky. Zase ty smyčce. Trhaly mu vnitřnosti na kusy. Dřeme celý život, abychom zaplatili jejich každodenní hostinu. Trvá to už tak dlouho.

Nemusí to tak být navždy, přidaly se ke smyčcům bubny. Ty bubny znamenaly odpověď. Na všechno. Společnost stojí na stejných základech jako ve středověku. Šlechtu nahradily korporace, které vodí politiky na provázku jako své husy. Demokracie je iluze. Obyčejný člověk je jen novodobý otrok. Musí chodit do práce, plnit nesmyslná nařízení, a hlavně nesmí mluvit do rozhodování. Lidé si sice mohou věřit, v co chtějí, ale tady jejich svoboda končí. Církve nahradily školy, kde novodobí kněží hlásají jednu pravdu. Ochočují člověka už odmala, takže v dospělosti nedělá problémy. Každý, kdo vidí věci jinak, je ocejchovaný příslušnou nálepkou. Jakýkoliv pokus o změnu je předem odsouzený k nezdaru. Robert byl překvapený, že dokázal přijít s tak složitou myšlenkou. Rozdělení moci je sice nespravedlivé, ale stabilní.

To platilo před krizí. Stejná věc, která podrazila nohy mně, oslabil i je. Znovu ty smyčce. Bubny. Ta melodie. Poprvé v životě se jí nebál a celý se do ní ponořil. Já jsem ten, kdo to změní. Rozezněla se symfonie naplno. Nic krásnějšího v životě neslyšel. Zaplavila jeho nitro jako tisíce tun vody valící se krajinou, jež smetou vše, co jim stojí v cestě. Najednou všechno tohle dává smysl. Rozhlédl se kolem. Jsem na správném místě. Uprostřed smradlavého dětského pokoje, kde na něj ze všech stran sálaly jeho životní neúspěchy. Mohlo mi to dojít jedině tady, jedině takhle. Sledoval

zrcadlo zalepené novinami. Viděl konkrétní situace. Tak jasně, jako kdyby je právě prožíval. Strípky cesty, na niž se dnes vydá. *Jediné možné cesty.* Strhnul noviny.

Konečně se viděl takovým, jakým byl doopravdy. Troska. Přibral přes třicet kilo. Díky kruhům pod očima a s vyrážkou po celé tváři vypadal jako narkoman. Byl tím posledním, který by si na chlápka v zrcadle vsadil. A v tom byla ta krása. Moc dobře věděl, že to dokáže. *Budu dělat přesně to, co chtějí. Tak dlouho, jak bude potřeba. Vytvořím dokonalou iluzi toho, že jsem jejich čubka. Jednoho dne mi začnou věřit a přestanou být ostražití. A pak... Až přijde ta správná chvíle...* Díval se na sebe, jak stojí na Václavském náměstí. Tisíce lidí skandovaly jeho jméno. *Začnu hned teď. Měsíc nebudu jíst. Musím se naučit dokonale ovládat své tělo, emoce i myšlenky.* Věděl, že to nesmí uspěchat. *To už jsem jednou udělal a dopadlo to špatně. Musím být trpělivý. Pokaždé, když začnu polevovat, zaposlouchám se do té melodie. Povede mě. Dodá mi sílu.*

Koneckonců co je pár let oproti tomu, co pak dokážu? A každému, kvůli kterému to bude o jediný den déle, pak zakroutím krkem. Nejenom, protože z toho budu mít potěšení, ale aby ostatní pochopili, s kým mají tu čest. Sledoval svůj obličej v ulepeném zrcadle. Viděl ve svých očích melodii, která před chvílí zažehla jeho nitro. Byla tak podmanivá. Už brzy rozezná celé Česko. Ocitne se v plamech, z nichž povstane silnější a krásnější než kdy dřív.

[2. Blíží se bouře](#)

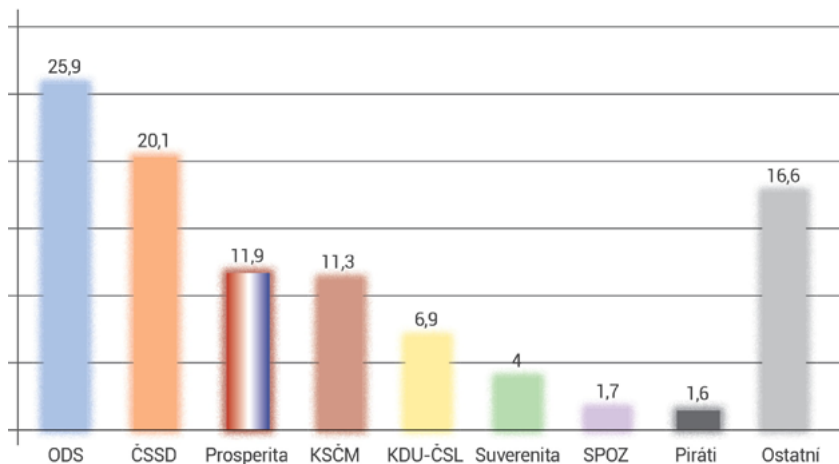

Prosperita

12. 4. 2015

Jídelnou se nesla vůně čerstvého chleba, smažené slaniny a kávy. Snídaně byla často jediná příležitost, kdy mohli být Müllerovi spolu. Ještě chvíli potrvá, než se kluci vzbudí, takže si Helena mohla přečíst noviny. Upoutaly ji výsledky předvolebního průzkumu. *Dvanáct procent, ještě loni měli necelých pět.* Nalistovala si třetí stranu.

PREFERENCE POLITICKÝCH STRAN – DUBEN 2015

„Dobré ráno, miláčku,“ vyrušil ji Radek. Vypadal o dost lépe než v době, kdy sloužil v nemocnici. Díky vlastní praxi měl daleko více času na sebe i své koníčky. Zbavil se panděra a měl stejně vysportovanou postavu jako za mlada. Omládl i v obličejí a Helena by se vsadila, že mu dokonce ubylo šedých vlasů.

„Tobě taky,“ složila noviny, aby na stole nepřekážely. „Já-chym?“

„Ještě se dere z postele. Včera jsem ho dovezl z tréninku až o půl desátý. Dali mu pěkně zabrat.“

„Aspoň nebude mít energii na blbosti.“

„Jestli je po mně, tak to bude mít stejně. Koukám, že ses vyspala do krásy.“

„Lidi to s podporou Horváta myslí fakt vážně,“ přešla Helena jeho kompliment.

„Slyšel jsem, že Prosperita má teď deset procent,“ nabídl si Radek slaniny. „Co je na tom špatného?“

„Dvanáct,“ opravila ho Helena.

Často spolu podobná témata rozebírali. Aspoň si tak připomněla, jak uvažují normální lidé. Radek se nejenže nebránil,

ale často diskuze i vyvolával. Stal se jejím nejvěrnějším posluchačem, už když spolu chodili. Politika ho nikdy nezajímala, ale Helena o ní mluvila s takovým zápalem, že nebylo divu, když získala doktorát a později se politologií začala živit.

Jakmile začal chodit Jáchym do školy a Radek si otevřel praxi, mohla se znovu věnovat své kariéře. Rychle se stala známou osobností a často vystupovala i v televizi. Byla pro to jako stvořená. Se svými znalostmi, vyjadřováním i stylem oblékání se z fleku mohla přestěhovat do Buckinghamského paláce. Kolegové a studenti obdivovali její štíhlou postavu, zatímco diváky očarovala svou obdélníkovou tváří, z níž vyzařovala přirozená krása, ale i neústupnost, když na to došlo.

„Je populist. Tvrdí, že chce stát řídit jako firmu, jenže to nejde. Říká, že v jeho případě nepůjde o střet zájmů, přestože zkušenosti z jiných zemí ukazují přesný opak. Navíc je to nová strana, která rychle vyrostla a nevíme, co od ní můžeme čekat.“

„Zní dost racionálně,“ oponoval jí Radek. „Mohli by zlepšit politickou kulturu a dát věci do pohybu.“

„To máš pravdu. Na druhou stranu nemají žádný program. Jak bez něj může politická strana vůbec fungovat? Jak ji lidé můžou volit?“ neskrývala Helena své rozčarování.

„To je takovej problém, že ho nemají? Dneska se ti ta slanina povedla.“

„Samozřejmě. Jak je potom máme kontrolovat? Mluví o transparentní veřejný správě, přitom jsou sami neprůhlední.“

„Ale proč neřeknou, co vlastně chtějí? Mohli by tak získat další voliče.“

„Anebo taky ztratit. Když se budou profilovat nalevo, přijdou o pravicové voliče a naopak. Maj to dobře spočítaný a říkaj jen to, co lidi chtěj slyšet. Tímhle způsobem užírají preference všem stranám, aniž by ztratili jedinej hlas, jenže takhle politika nefunguje. Každá mince má svůj rub i líc, nemůžou si z programů ostatních stran vyzobávat jenom to dobrý.“

„Jasný, ale jak tohle vysvětlíš nespokojenému občanovi, který vidí všechny ty skandály předešlých vlád? Každý den chodí do práce, šetří, kde může, aby si pak přečetl, že se někde vytunelovaly miliardy.“

„Nevysvětlíš. To je právě to, čeho se obávám,“ povzdechla si Helena.

„Navíc slibují zefektivnění státní správy. Sama přece úředníky kritizuješ za jejich zkosnatělost.“

„Efektivita ve státní správě je důležitá, ale není to všechno. Jde ruku v ruce s odpolitizováním ministerstev i větším zapojením odborníků a občanský společnosti. Pokud budeme věci zjednodušovat a klást důraz jen na efektivitu, kam až to povede?“

„K rychlejšímu růstu?“

„Demokracie je tak pomalá právě proto, že je to demokracie. Obsahuje spoustu pojistek. Pokud chceš řídit stát jako firmu, musíš ji potlačit.“

„Existují přece i firmy, kde jsou zaměstnanci jejich největšími akcionáři. Všichni se podílejí na rozhodování.“

„Ano, ale kolik takovejch firem znáš? A kde máš záruku, že tak budou fungovat napořád?“

„To máš pravdu.“

„Jsme mladá demokracie, takže lidi pořádně neví, jak má stát fungovat. To je ideální podhoubí pro populisty jako Horvát. Jenže zkušenosti ze zaběhnutých demokracií ukazují, že tudy cesta nevede. Podívej se třeba na Německo. Víš, kolik byrokracie tam je? Složitý formuláře, schvalovací procesy, dokládání nejrůznějších potvrzení. Na první pohled to je šílený, ale státní správa je díky tomu objektivní. Nevládne tam ani zdaleka takovej klientelismus a korupce jako u nás, přesto jsou efektivní,“ pustila se Helena konečně do snídaně. Domácí máslo na křupavém chlebu by mohla jíst pořád. „Přitom Prosperita je přesnej opak. Strana jednoho muže, která skáče, jak on píská.“

„Strana jednoho muže? Na první pohled tak nevypadá.“

„Podívej se třeba na sociální demokraty, u kterých je silná opozice uvnitř jejich vlastní strany. Novotný musí vynaložit obrovský úsilí, aby spojil jednotlivé frakce dohromady. Ovšem takhle mají řadoví členové jistotu, že jim vedení naslouchá. Ví, že když se jim nebude něco líbit, můžou přesvědčit ostatní a společně tlačit na předsedu. Myslíš, že Horvát diskutuje o tom, kterým směrem se má Prosperita ubírat? A i kdyby. Kdo bude mít poslední slovo? Je to přece jeho strana, kterou založil a která se mu musí za všech okolností přizpůsobit.“

„U sociálních demokratů má taky poslední slovo Novotný.“

„Ne vždy. Navíc vůbec nevidíme do toho, co se děje uvnitř Prosperity. Jak se jí podařilo získat deset tisíc nových členů během dvou měsíců? Kdo jsou všichni ti lidé? Nemám z toho dobrou pocit.“

„A nevidíš to moc černě, Heli?“

„Dobrý ráno,“ vletěl ke stolu Jáchym, až málem všechno rozlil. Husté černé vlasy, které si odmítal ostříhat, trčely všude kolem.

Helena jen mohla doufat, že si je po včerejším tréninku aspoň umyl.

„Vstaneš ty někdy na čas?“

„Promiň mamí,“ cpal do sebe snídani, jako kdyby mu zbývalo posledních třicet vteřin života.

„Můžu přijít o pět minut později,“ pohladila ho po zádech.

„Co to je?!“ snažil se namazat ztuhlou hmotu na chleba.

„Babička dělala marmeládu. Čekáme, až zkusíš, jestli se to dá jíst,“ vysvětlil mu Radek.

„Jak bylo včera na tréninku?“ zajímala se Helena.

„Dobrý.“

„Michal tam byl taky?“

„Mmm.“

„Už je zdravěj?“

„Promiň mami,“ konečně zvedl hlavu od talíře. „Ne tak docela, ale chtěl prostě jít. Mohl by dneska přespat?“ nahodil svůj obvyklý kukuč.

„Můžu snad říct ne, když se na mě takhle podívá?“

„Víš, jak na tebe,“ chytil ho Radek za krk.

„Tak vidíš, že je nakonec po tobě.“

28. 5. 2015

Robert přesvědčil největší věřitele, aby mu odpustili část dluhu. Díky tomu mu soud dovolil osobní bankrot, takže splácel „to málo“, co zůstalo. I když se jednalo o zlomek původních závazků, spolklly mu splátky polovinu jeho už tak ubohé výplaty. Samozřejmě, že ho věřitelé ze svých spárů nepustili zadarmo. Musel jim předat všechno, co bylo uloženo na serverech YourVictory. Jednalo se o know how, rozpracované projekty i citlivá data zákazníků. Vzhledem k tomu, že se v tomhle oboru nehodlal dál angažovat, nevadilo mu to. Výhodou osobního bankrotu bylo, že si díky němu zkrátil pobyt v pekle na pouhých pět let. *Jenže pořád je to peklo a já už se postarám, aby v něm navždy skončili i ti, co mi to udělali.* Pracoval v továrně zapadlé uprostřed největší průmyslové zóny v Ostravě, které se přezdívalo Otrokářská zóna. Vyráběli nějaké autodíly a Robertovi bylo upřímně jedno jaké i do jakého vozu se pak montovaly. Musel strpět hloupé řeči nadřazených kolegů, šikanu nadřízených i tu neskutečnou kosu. V zimě bylo v hale jen deset stupňů.

Neměl žádný společenský život. Buď byl doma, v práci, nebo v lese. Na posilovnu neměl peníze, takže aby se udržel ve formě, chodil pravidelně běhat. Vyčistil si vždycky hlavu, protože jestli za dobu strávenou v továrně něco pochopil, bylo to, že člověk strašně rychle ztratí chuť pracovat na svých cílech, když je obklopený samými nulami. *Pár vyvolených si žije jako prasata v žitě, zatímco my ostatní tady živoříme.* Nenáviděl celý svět. Touha po pomstě těm, kteří nespravedlivý systém záměrně udržovali, aby z lidí ještě více vymáčkli, prostoupila celý jeho život. Nad vodou ho držel pocit, který se vždy ozval, když začal polevovat. Byl jeho nejlepším přítelem. Našeptával mu povzbudivá slova, prozrazoval slabiny druhých a stal se kompasem v jeho

očistci. Jen díky němu se naučil ovládat své myšlenky i tělesné potřeby a znovu začal řídit svůj život. Pro ostatní byl pracovitým kolegou, který s nikým nemluvil, zamračeným cestujícím v MHD nebo synem, který konečně dělal, co mu rodiče poradili. *I kdyby to mělo trvat celou věčnost, nakonec uspěju a všem ukážu, jak moc se ve mně mýlili.* S tou myšlenkou se každý den probouzel i usínal. *Mohl bych takhle otročit celý život a nevadilo by mi to.* Věděl, že až přijde ta správná chvíle, pozná ji.

Nakonec nečekal tak dlouho. Tři roky po krachu jeho firmy se na internetu objevila informace o vzrůstajících preferencích Prosperity. Ostatní v tom viděli jen další zprávu o politice, ovšem pro Roberta znamenala lístek z pekla. „V čele nové strany je úspěšný podnikatel, kterého přestala bavit honba za bohatstvím. Prý je načas splatit svůj dluh společnosti,“ četl si Robert článek, přičemž silně pochyboval o tom, že to dělá z ryzí lásky k lidem. Nepochyboval ovšem o tom, že se do Horvátovy strany musí dostat. *Tak takhle k tomu nakonec dojde. Stanu se politikem. Stanu se někým, kým nejvíc pohrdám.*

3. 6. 2015

Robert čekal na recepci, než si ho pozvou k pohovoru. Sledoval záramované fotografie významných členů Prosperity v Moravskoslezském kraji. Manažeři, učitelé i starostové – všichni vypadali skvěle. Bylo zřejmé, že fotky pořizoval profesionál. Robert se neubráníl srovnání s nimi. Seděl tady v sepraných kalhotách, přes roztrhanou kapsu mu neustále propadávaly klíče, a aspiroval na jejich místo. Bolestně si uvědomoval, jak hluboko klesl i jak byla jeho snaha úsměvná. *Dělník v insolvenci? K čemu bych jim asi byl?*

Ve stejné chvíli se ve vedlejší místnosti opřel do křesla Jan Doležal a protahoval si krk. *Potřebuju chvilku pauzu.* Přestože mu bylo pouhých jednatřicet, stal se uznávanou osobností. Na rozdíl od svých vrstevníků, kteří se prosadili díky poptávce po nových tvářích, byl politikem každým coulem. Vystudoval prestižní školu ve Francii a pracoval na několika velvyslanectvích. Lidé si ho velice rychle oblíbili, a jelikož dělal všechno pro to, aby jejich důvěru neztratil, jeho popularita nadále rostla. Byl neústupný, měl nadhled i potřebné charisma. I když se pro to narodil, stal se aktivním politikem teprve nedávno. Nechtěl nic uspěchat.

Jednalo se vlastně o náhodu. Jakmile se vrátil z Německa, lanařili ho do sociální demokracie. Čím víc nad tím uvažoval, tím méně tam chtěl, ovšem nabídka v něm probudila touhu konečně se angažovat. Když se dozvěděl o vzniku Prosperity, dal na instinkt a stal se jedním z prvních členů. A proč zrovna Prosperita? Kromě toho, že po nedávných skandálech cítil nedůvěru v zavedené politické strany, utvrdily ho zkušenosti ze zahraničí v tom, že se Češi musí ještě hodně snažit, aby Západní Evropu dohnali. Současní politici nevypadali, že by chtěli hrát

v obnově společnosti nějakou roli. V nově vzniklé straně mohl také rychleji postupovat, takže se brzy dostal do vedení jihomoravské organizace.

Horvát si ho natolik oblíbil, že mu svěřil i nábor nováčků. *Je to úmorná práce, ovšem právě tohle rozhodne o úspěchu Prosperity ve volbách.* Dal do toho úplně všechno. Cestoval po celé republice a občas měl i dvacet pohovorů denně. Proto se děl v pátek odpoledne v centru Ostravy, zatímco jeho kolegové měli už víkend. Předešli kandidáti byli zklamáním. *Jedna tragédie za druhou.* Otíral si opuchlá víčka. Jeden to bral jako pohovor do zaměstnání a vyjednával o mzdě, přestože ho několikrát upozornil, že plat dostane, teprve až se osvědčí. Další si zase představoval politiku jako Hurvínek válku. Neměl odpovídající vzdělání ani zkušenosti, přesto překypoval sebevědomím. Tvrdil, že díky tomu má potřebný nadhled.

„To máte pravdu,“ odvětil mu Honza. „Jen jestli se na to nedíváte až moc z dálky. S vaší rozlišovací schopností byste nerozeznal ruské tanky od májového průvodu,“ ukončil pohovor. Byl tvrdý, ale nemělo cenu dál ztrácet čas. *Když ho někdo zažene do kouta, řekne to první, co ho napadne. Jako politik by skončil dřív, než by vlastně začal.*

„Tak koho tady máme dál?“ povzdechl si. Díky rostoucím preferencím měli stovky zájemců o členství ve straně. Jenže čím více jich bylo, tím horší byla jejich kvalita. Hučící klimatizaci doplňovala auta z ulice, za okny se pomalu stmívalo a vzduch byl podivně těžký. *O něm už jsem někdy slyšel,* zamračil se. Všiml si svého unaveného obličeje mžourajícího na něj ze skleněného stolu. Vlasy mu prořídly, zatímco se ruka času natahovala dál a dál po čele. Vybledlé tváře mu napověděly, že by se o sebe měl více starat. Nezachránily to ani výrazné rty a chlapecký obličej, na který odjakživa balil holky. *Stárnu.* Náhle ho přepadly pochybnosti, jestli se v životě vydal tou správnou cestou. *Celou dobu jsem si myslel, že můžu něco změnit, ale lidi jsou pořád stejní.*

Myslí si, že nemusí nic dělat a všechno jim spadne do klína. Mají pocit, že nemají za svůj život zodpovědnost. Třeba chyba není v nich, ale ve mně. Kam se podělo to nadšení, se kterým jsem do politiky šel? Třeba jsem do strany vůbec neměl vstupovat. Už dlouho se necítil takhle mizerně.

Když se ve dveřích objevil další kandidát, zhostil se Honzy zvláštní pocit. *I když jsem unavený, musím udělat profesionální pohovor.*

„Pamatuju si vás,“ usmál se na muže v obleku, který mu naposledy padl snad v pubertě.

„Teď nevím, jestli je to dobře nebo špatně,“ snažil se být vtipný, ale vyznělo to spíš trapně. Vzduch v místnosti zapáchal kvůli neudržované klimatizaci, což odjakživa nesnášel. *To nedopadne dobře.*

„Rád vás poznávám, Roberte,“ podal mu Honza ruku. „Posaďte se.“ Najednou mu došlo, jak jsou zdejší kanceláře nevzhledné. Starý nábytek doplňovaly sešlapané koberce i kýčovitě obrazy na stěnách. Chtělo by to reprezentativnější prostory. Zapsal si poznámku, že si o tom bude muset promluvit s panem Horvátém.

„Děkuji.“ Robert si všiml, že jeho protějšek ráčkuje a trochu se uvolnil.

„Co vám nejvíce vadí na české politice?“ začal Honza svou obvyklou otázkou.

„Je toho více,“ odpověděl pohotově Robert. Kritizování mu vždycky šlo. „Hledí se spíše na známosti než na odbornost. Neustále se mluví o korupci, ale doopravdy se s ní nic nedělá. Vlastně je to tak se vším. Politici dělají svou práci polovičatě a nedotahují věci do konce. V době ekonomické krize by se měli starat o to, abychom ji co nejdříve překonali, jenže nepřijali ani polovinu potřebných zákonů. Už jsme měli dávno mít zákon o dluhové brzde, přísnější pravidla pro banky, fungující sociální bydlení i systém veřejných prací pro nezaměstnané.“

„Souhlasím s tím, že politici nedělají svou práci pořádně. Co je podle vás příčinou?“

„Současná generace politiků, která začala působit hned po revoluci, nejsou prostě profesionálové. Začali tuhle práci dělat, protože tady nikdo jiný nebyl. Z kozlů se stali zahradníci, kteří prozatím museli stačit, jenže teď je načase, aby je nahradili opravdoví politici.“

Honza byl překvapený úrovní jeho odpovědí. „A jak takový opravdový politik vypadá?“

„Nebojí se, že ho lidé znovu nezvolí, protože dělá to, co je potřeba. Nebojí se, že ho vyhodí ze strany, protože dělá svoji práci, jak nejlépe umí. Nebojí se novinářů, protože dodržuje pravidla. A především to není pokrytec. Dělá, co říká.“

„Koukám, že jste měl na vysoké kurzy rétoriky.“

„Taky jsem se hodně naučil při obchodních jednáních s klienty.“

„Líbíte se mi, Roberte. Máte charisma, relativně slušné zkušenosti, i vizi, která tolik v dnešní politice chybí. Jenom to ale nestačí. Nevím, jestli si uvědomujete, kam se hlásíte. Plat byste dostal až po zkušební době a nebyl by nijak vysoký. Politika, jak ji děláme my, je opravdová dřina. Jsou to stovky hodin tvrdé práce – studování materiálů, naslouchání lidem a diskuzí s nimi a čekání, až přijde vaše příležitost. Může to trvat i roky, přitom úspěch vám nikdo nezaručí. Politika je v tomhle ohledu strašně nespravedlivá.“

„Pane Doležale,“ podíval se na něj Robert. „Nevím, jestli si uvědomujete, čím se teď živím. Každý den vstávám ve čtyři ráno do práce, kterou nesnáším. Dostávám za to mizerný plat, ze kterého si ještě třetinu vezmou věřitelé. Všechno je lepší než život bez budoucnosti, který žiju teď.“

„Chápu,“ cítil se Honza trapně. „Zažil jste velké úspěchy i pády. Skončil jste na úplném dně, přesto jste se zvedl a začal odznovu.“

„Nic jiného mi nezbyvalo, neumím prohrávat.“

„Takové lidi potřebujeme. Kdybych si vás dnes vybral, jak byste překlenul období bez platu? Máte závazky a musíte z něčeho žít.“

„Našetřil jsem si.“

„Z toho mála, co vám zbylo?“

„Bankrot vás naučí skromnosti.“

„Zkušební doba se může protáhnout až na půl roku.“

„Tolik peněz mám.“

„Máte můj obdiv,“ ulevilo se Honzovi. *Nakonec můj dnešní výlet do Ostravy nebyl úplně zbytečný.* Měl pocit, že právě našel nevybroušený diamant. „Chtěl bych s vámi spolupracovat. Slibuji, že pokud vytrváte, naučím vás všechno, co o politice vím. Zbytek už záleží na vás.“

„Nic víc ani nepotřebuju,“ pronesl Robert nadšeně.

„Je tady ještě jedna věc, na kterou jsem se chtěl zeptat. Vystudoval jste informatiku a nějakou dobu pracoval v oboru, že ano?“

„Jestli řízení firmy považujete za práci v oboru, tak ano,“ snažil se být Robert opět vtipný a opět se mu to nepodařilo.

„Dejme tomu,“ podíval se Honza z okna. Centrum města se už vylidňovalo jako každý večer, „že bych vám nabídl místo u nás ve straně pod podmínkou, že pro nás zrealizujete určitý projekt.“

„Jaký?“ cítil se Robert najednou nesvůj.

„Sociální demokraté mají tady na Ostravsku silnou voličskou základnu. Pokud by se nám podařilo získat data z jejich serveru, určitě tam na ně vyhrabeme nějakou špínu, kterou bychom proti nim mohli použít. Byl byste schopen to udělat absolutně nenápadně, aby k nám nevedla žádná stopa?“

„To jako vážně?“

„Naprosto,“ dal si Honza nohu přes nohu. Nahodil tak kamennou tvář, že ani Robert nebyl schopný říct, jestli jde o budou.

Robert nebyl žádný hlupák. Moc dobře věděl, jak to v politice chodí. Netušil, jestli před ním sedí typický politik s flexibilním svědomím, nebo zásadový člověk, který s ním vyrazí dveře, pokud jenom naznačí, že by o tom uvažoval. Ovšem pokud se jedná o zkoušku, jestli je pro stranu ochotný jít za hranu zákona, může ostré odmítnutí znamenat, že je prostáček, který nemá v politice co dělat. *Do prdele!* zasekl se úplně Robert. Byl zvyklý říkat lidem přesně to, co chtěli slyšet, ale Doležal ho postavil před jasnou volbu. Nevěděl, co má dělat. Záleželo na každé vteřině. Už se nadechoval, když se v jeho hlavě znovu ozvaly ty smyčce. Slabé, téměř nezřetelné, ale dodaly mu potřebnou jistotu.

„Je mi líto,“ prudce vstal.

„Děje se něco?“

„Omlouvám se, neměl jsem sem dnes chodit. Nehodím se do politiky.“

„Právě naopak,“ uvolnil Honza sevřený výraz. Zašel sice moc daleko, ale musel si být jistý, s kým má tu čest. „Vítej u nás v Prosperitě. Slibuju, že na tebe nebudu už nikdy nic zkoušet.“

„Děkuju,“ přijal Robert napřaženou pravici. Nesnášel, když mu tohle někdo dělal. *Tohle ti vrátím i s úroky*, usmál se na svého nového šéfa.

Poslední meta

15. 11. 2015

Za okny šuměl déšť. Zvuk kapek bubnujících na parapet zaplnil ztichlý pokoj panelového domu, jakých byly na Jižním městě stovky. Kromě vonných tyčinek bylo ve vzduchu cítit i podivné napětí. Směsice touhy a strachu splynout v jedno. Zažili ji už tolikrát, ale dnes to bylo jiné. Silnější. Leželi na Moničině posteli a mazlili se.

„Rodiče budou doma až večer?“ projížděl jí Kryštof prsty po břiše. Jeho hnědé oči byly nebezpečné a zároveň plné něhy.

Stejně jako když se na ni podíval poprvé, i teď jí přeběhl mráz po zádech. *Mám to udělat dneska?* Byla si jistá, že poprvé to bude s Kryštofem, ale nevěděla, jestli je ta správná chvíle. *Nemá smysl dál čekat. Srdce i hlava jsou zajedno, tak čeho se bojím? Co když něco pokazím? Co když přijdou rodiče dřív? Co když jsem*

*nějaká psychopatka, který sex nedělá dobře? Vždyť už mě několi-
krát udělal prsty, nic tak krásnýho jsem v životě nezažila. Jo, ale co
když...?*

„Co bys chtěl dělat?“ vypadlo z ní nakonec.

Tenhle pohled plný nejistoty Kryštof miloval. Moc dobře věděla, že se klukům líbí, přesto z ní vyzařovala podivná nesmělost, v níž byla ukrytá neskutečná krása. *Přesně takhle si ji chci zapamatovat do konce života.* Vnímal neviditelné spojení mezi nimi. *Ze všech těch kluků si vybrala zrovna mě, abych byl její první.* Neskutečně ho to vzrušovalo. *Už pouhé pomyšlení, že ostatní kluci na ni tajně myslí, když si honí, ale já ji budu mít doopravdy!*

„Moc dobře víš, co chcu dělat,“ přitiskl se k ní. Něžně jí projížděl nosem po krku a užíval si tu nebeskou vůni. „Chceš to taky?“

„Jo,“ měla Monika rozšířené zorničky jako kočka. Byla snad jediná holka, které slušela rovnátka.

V tu chvíli jako by do Kryštofa udeřil blesk a jeho sebevědomí bylo rázem pryč. *Co když něco pokazím? Co když se jí sex se mnou nebude líbit? Co když to prostě neumím?*

„Snad ses nerozmyslel,“ sáhla mu mezi nohy. „Tady dole je všechno nachystané.“

Kryštof ji přetočil na lopatky. Od malička cvičil aikido, takže věděl, jak někoho dostat na zem. Nebo také pod sebe, když bylo třeba. Měřil sice jen metr šedesát, takže byl o hlavu menší, ale po tátovi zdědil statnou postavu, která byla díky třem tréninkům týdně k sežrání.

„Jak bys to chtěla?“

„Zbožňuju ten tvůj zadek,“ zaryla prsty do pevných hýždí. Už rozhodně nebyla tak nesmělá. Vlasy jí stékaly po polštáři jako černé zlato a překrásně vzdychala. Smyslné polibky byly až příliš vzrušující, aby se dál ovládala.

I Kryštof vypustil všechno z hlavy a nechal se vést svými pudy. Kdykoliv sáhl na její dokonalou pokožku, byl štěstím bez

sebe. *A teď se jí dotýkám celým tělem!* Konečně dokázal vytáhnout jazyk z jejích sladkých úst, aby se věnoval těm nejkrásnějším prsům na světě. Kroužil svými rty kolem pravé bradavky, zatímco ho Monika hladila ve vlasech.

„Ach, můj bože,“ sevřela vzrušením nohy, když na ni konečně sáhl.

„Snad sis to nerozmyslela,“ držel jí ruce za hlavou. Bránila se, ale marně. Vášnivě ji políbil, načež poskytl neskutečné potěšení i druhé bradavce.

„Máš je úplně mokré, jako kdyby ses počůral,“ sundala mu trenýrky.

„Vidíš, co se mnou děláš,“ projížděl po úzkém pruhu kalhotek, který byl to jediné, co ho dělilo od poslední mety, a přitom lízal její bradavku. *V životě jsem Moniku neslyšel tak hekat.*

„Jo. Prosím, ještě.“ Měla pocit, že každou chvíli omdlí. Když pustil její ruce, nedokázala s nimi ani pohnout. Jen si užívala pomalé stahování kalhotek.

„A pak, kdo je tady vlhkej,“ smál se na ni z jejího klína.

Monice se vždycky líbily jeho odstávající uši i věčně neupravené vlasy, ale ze všeho nejvíce milovala jeho úsměv.

Když se k ní znovu přitiskl, ucítila jeho penis mezi nohama. Byl tak tvrdý. Děsilo ji to a přivádělo k extázi zároveň.

„Počkej. Chtěla bych být raději nahoře.“

„Neboj,“ přejel jí rty po uchu, až z toho měla husí kůži. „Budu něžnej.“

To Monice stačilo. Jen pokývala hlavou a dívala se mu do očí.

„Jsi tak krásná,“ roztřásl se Kryštofovi hlas. „Nemůžu ho tam strčit.“

Monika si z toho nic nedělala, jen se na něj dál usmívala. To Kryštofa trochu uklidnilo, načež se mu podařilo proniknout dovnitř.

„To bolí,“ vyhrkly jí do očí slzy.

„Dobrý?“ Kryštof byl v sedmém nebi. Kouření nebylo ani z poloviny tak dobré jako tohle.

„Jo, jen chvilku počkej.“

Koukali na sebe a usmívali se. Kryštof měl orosené čelo, Monika pro změnu červené líce. Byla tak krásná, že ji musel hned začít líbat. Vášnivě jako nikdy. Z toho všeho se mu postavil tolík, že měl pocit, že ho má dvakrát tak velikého. Moniku to očividně bolelo i vzrušovalo zároveň. Takhle se ještě nikdy netvářila. Kryštof to dál nevydržel a zajel do ní, co to šlo.

Bolí to! Drápala po prostěradle, ale to už ho povytáhl a jemně zasunul znovu. *Tak moc to bolí. Klára nic neříkala o tom, že by to mělo tak bolet.* Kryštof pokračoval dál a celou tu dobu se usmíval. Tak šťastného ho v životě neviděla. Dělal mu to tak dobře, že zatnula zuby a překousla tu neskutečnou bolest.

Když po několika dalších zásunech začala hekat, zeptal se jí Kryštof: „Co? Ještě to bolí?“ Zatnul zadek a strčil do ní svůj penis, co to šlo.

„Strašně moc. Nepřestávej!“

„Bože.“

„Prosím,“ zaryla mu nehty do kůže.

Kryštof byl naprosto uchvácený Moničinou vůní i jejími pohyby. Tím, co vyzařovala, jak se na něj dívala. Vydechoval svůj horký dech přímo do ní.

Chtěla, aby jí patřil i ten poslední, který v životě udělá.

Cítil každý záhyb jejího těla. Nevěděl, kde končí on a začíná ona. Pokaždé, když přirazil, málem přestala dýchat. Cítila, jak se do ní vkládá naprosto celý. Všechny jeho touhy, sny i věci, které ještě nikomu neřekl. Nořil se do ní znovu a znovu. Stále více. Už chápal, proč všichni tak milují sex. Cítil se jako bůh. S takovou silou dokáže cokoliv, na co pomyslí. A právě teď bude do Moniky bušit, dokud z toho neomdlí blahem. *Tohle se ti líbí? Chceš ještě víc?*

I když měl Kryštof dobrou výdrž, teď se udělal strašně rychle. Nešlo tomu zabránit. Monika hlasitě hekala a užívala si, jak v posledních chvílích zrychlil, i jak hluboko se dostal. Nikdy by nevěřila, že bolest může být tak krásná.

Tohle všechno si uvědomili až potom, jako by je jejich těla předběhla a oni je teprve teď dostihli a zase do nich nastoupili. Celou tu dobu se na sebe dívali. Nakonec byla Monika moc ráda, že začala brát antikoncepci, takže nemuseli použít kondom. Sama sice orgasmu nedosáhla, ale zato ho naplno prožila s Kryštofem.

„Promiň, nešlo to udržet,“ přitiskl se k ní. Konečně pochopil, co je láska. Měl Moniku moc rád, ale až teď si uvědomil, jaká je doopravdy. Došlo mu, jak je zranitelná. *Budu ji neustále chránit. Dokud neumřu.*

„Za co se omlouváš, ty pako?“ hladila ho ve vlasech. Byl celý zpocený, ale to bylo jedno. Byla moc ráda, že přišla o panenství právě s Kryštofem. Ostatní kluci mu nesahali ani po kotníky. Ona ho teď měla celého jenom pro sebe.

„Miluju tě,“ řekl Kryštof poprvé.

Monika z něj nespustila oči. *Nedokážu si představit život bez tebe.*

„To byla paráda,“ povolil zatnuté svaly. Měl pocit, že se rozteče blahem. Moničiny vlasy ho příjemně chladily na rozpáleném těle.

„To teda,“ škrábala ho jednou rukou za uchem a tou druhou po zádech. Sekundu nato se začali smát jako pominutí.

[3. Spolu](#)

4. 12. 2015

Robert předpokládal, že v politice uplatní své předchozí zkušenosti z podnikání. Měl za to, že díky nim a touze, která ho poháněla, rychle dosáhne svého, ovšem nemohl se víc mýlit. Zatímco v běžném životě záleželo na schopnostech i pracovitosti, v politice se pracovalo s iluzemi. Stejně jako kouzelník využíval i politik přirozené lidské vlastnosti vidět některé věci tam, kde nejsou. Každý člověk v sobě má ukrytý svět, jemuž nikdo jiný nerozumí. Často se jedná o nedořešenou záležitost z dětství. Robert si ji představoval jako červené tlačítko, které stačí najít a zmáčknout. Sloužilo jako klíč k mysli daného člověka, který pak udělal přesně to, co po něm chtěl. Čím hlouběji se mu podařilo dostat, tím více o tom byl každý z nich přesvědčený.

Jediný problém byl v tom, že většina lidí, s nimiž se setkával, si háčky, za které si je mohl uvázat jako loutku, úzkostlivě schovávala. S kolegou v bývalé práci si stačilo zanádat na jeho starou nebo mu pochválit kerku, aby ho získal na svou stranu, jenže teď byl v úplně jiné lize. Tady proti sobě má profesionální hráče. Kladou mu nepříjemné otázky, snaží se ho nachytat, přitom ani neodhalí své slabiny. *Přetvařují se a hrají si se mnou. Chvilí mám pocit, že jsem konečně našel někoho, kdo mi rozumí, a hned nato se nestačím divit, co všechno jsem mu vyzradil.* Existovalo tolik nepsaných pravidel, na která si musel dát pozor. Ještě nikdy nebyl v ničem tak špatný, ještě nikdy netoužil být v něčem tak dobrý. Rozčilovalo ho to a fascinovalo zároveň. Všechny ty proměny, souboje i intriky ho doslova uchvátily. Ze všeho nejvíc miloval chvíle, kdy v něčí mysli zasadil semínko. Když se s ním setkal příště, jen se ujistil, že dál roste. Zatímco se učil, sbíral informace o svých protivnících a snažil se je poskládat do smysluplného obrazu. *Honza měl pravdu. Bude to trvat roky,*

jenže mně to nevadí. Nikdy se necítil tak naživu. Chci víc. Mnohem víc. Neustále nad tím přemýšlel, byl tím naprosto posedlý. Ostatní se zajímali jenom o výsledky svého snažení. Chtěli větší auta, krásnější manželky, úspěšnější děti nebo větší moc, ale on miloval samotnou podstatu toho všeho. Když se z vysoce postaveného manažera stalo pětileté dítě, které chtělo zpět svou hračku, nebo když se odměřená odborářka změnila v naivní holčičku žadonící o jeho pozornost. Po každém neúspěchu si opakoval, že na sobě musí dál pracovat. Každý trik, který vůči němu někdo použil, si dobře zapamatoval. Zprv si nemohl dovolit udělat tu stejnou chybu dvakrát, za druhé ho může použít on sám, až na to přijde.

Naštěstí byl Honza dobrák od kosti a jeho přešlapy toleroval. Často si jich ani nevšiml. Za půl roku, co spolu pracovali, si ho opravdu oblíbil, dokonce o něm mluvil jako o kamarádovi. Robert byl samotář. Nikdy se nikomu nesvěřoval, takže pro něj byl pokrok, když teď s někým mluvil alespoň o běžných záležitostech. Samozřejmě, že Honza nevěděl o jeho neutěšivé finanční situaci. Žil už měsíc jen o rohlících, protože mu došly veškeré úspory. Neměl peníze ani na žiletky, tak se tajně holil otcovým strojkem. I když se nikdy necítil tak trapně, jednalo se o cennou lekci, kterou si bude pamatovat po zbytek života. *Přestože si lidé uvědomují, jak je svět nespravedlivý, doopravdy to nechápou. Ani nemůžou. Nesnaží se každé ráno celí promrzlí polknout suché sous-to, které jim ne a ne vklouznout do krku. Už po prvním týdnu se mu z toho lepkavého těsta chtělo zvracet. Vážně jsem si myslel, že po hospodářské krizi se poměry začnou narovnávat, že politici potrestají bankéře za jejich lehkomyšlnost, namísto toho začali platit jejich dluhy. Z peněz lidí, kteří za nic nemohli. Měli jejich moc omezit, ne posílit. Taková nehoráznost! Jak mohou lidé, kteří jsou chorobně závislí na hazardu, ovládat celý svět?! Dál pokračují ve svých životech obklopeni luxusem. Žijí si jako prasata v žitě, fetují a platí si kurvy, zatímco já přišel o všechno.* Robert už nehodlal tu